

DE QVODAM FEBRICITANTE,
QVEM SANAVIT IN BAVARIA AN-
tequam factus fuit Episcopus.

IOANNES quidam ciuis Parauiensis, febris incommodo vexabatur per longa tempora, contigit autem vt Sanctus Pater Godehardus adhuc Abbas in suo Monasterio Altach pro negotio dicti sui Monasterij Parauiam adueniret; & infirmus ille, ipsius cognita praesentia, fratrem suum misit ad eum, rogans vt ipsum causa Dei visitare dignaretur. Quod & fecit. Visus autem ipsius in quibus decubuit febris, ingemuit, & ait. O Pater Adam, quis te tam celeriter excæcauit, vt mandatis Dei Creatoris tui contraires, & tot malis nos omnes peccato tuo subijceres. Ecce post hæc, quæ temporaliter hic patimur, nisi mandata eius seruauerimus, æternaliter pati formidamus. Et erit hoc malum temporale, initium nobis malorū æternorum. Hoc autem cum dixisset, accipiens scyphum quandam, & vinum in eum fundens, signo crucis signatum benedixit, & tradidit viro decumbenti, dicens. Bibe frater in nomine Domini nostri Iesu Christi; & in eo confortare. Qui bibit confidens in Dei clementia, & sancti viri meritis, illico surrexit ab omni febris incommodo penitus liberatus, & iuit ad Ecclesiam S. Stephani laudans Deum.

DE QVODAM MONACHO QVEM
*precibus suis à febre acutissima
liberauit.*

VIR sanctus Godehardus Monachum quendam de Monasterio suo Altach ad Monasterium Herueldense secum duxit; qui post, ibidem febrium molestiâ decumbebat. Hunc Sanctus Pater consolationis gratiâ frequenter visitauit. Quodam autem tempore dixit infirmo; Frater mi, quomodo habes? & infirmus ait. Ecce, Pater, febriū molestia nimiū me vexat, ita vt vita quasi nulla amodo sit in me, Et ait ei, vir Sanctus, Dñs noster Iesus Christus maiora pro nobis passus est, quam hæc febrium tuarum possunt esse incommoda. Cui decumbens, ait, scio, Pater mi, scio, quod multo grauiora pro

ra pro nobis passus est ad mortis amaritudinem tormenta. Et ait S. Godehardus. In nomine Iesu Christi qui grauiora pro nobis sustinuit surge; & in fratrum tuorum Collegio psallēs benedic eum, qui te suo sanguine abluit, & redemit. Et infirmus ait, surgam in nomine Iesu Christi; & ibo ad Patrem meum, qui & pater est Dñi mei Iesu Christi: & dicam ei. *Iam non sum dignus vocari filius tuus, sed fac mecum misericordiam tuam, quasi cum seruo tuo, sed à via tua deuiante; & ad te clementer suscipe reuertentem.* Et, inter hæc verba, surrexit, & ad chorū iuit, & omnibus admirantibus, cum adstantibus laudans Deum & cantans, benedixit. Luc 11.

DE QVADAM IUVENCULA A molestia febrium liberata.

IUVENCULA quædam in oppido Teckendorff, in territorio Bauariensi, cum febrium molestia nimium grauaretur, astabant ei quædam honestæ scemina, referentes ei qualiter prædictus in Patrua meritis beati Godehardi post haustum vini per eum benedicti à febrium rigore fuerat liberatus. Quibus auditis, dixit infirma patri suo. O mi, dilecte pater, rogo te per Iesum Christum, vt mittas ad S. virum Godehardum, petendo eum, vt benedicat parum vini in cupha vel scypho suo, & mittat ad me, vt bibam ex eo, vt alleuiar à feruore febrium, quibus incessanter affligor atq; vrer. Pater autem his auditis, misit vt voluit, & vinum benedictum accepit à S. Godehardo, quod iuuenula bibit infirma in nomine Iesu Christi; & subito sanata est, & surrexit laudans Deum; qui meritis Sancti Godehardi eam clementer à vi febrium liberauit.

DE QVODAM SCHOLARE SANATO à simili febrium molestia.

SERVVS Dei Godehardus, quia erat ex corde misericors, & super afflictos piagestabat viscera, infirmorum siue decumbentium, vel per se, aut per alios, semper visitauit domicilia. Contigit autem quodam tempore, cum adhuc in Abbatia Altahensi præsideret, quendam scholarem cuiusdam viduæ pauperis, febriū molestia grauiter infirmari; quem pietate solita sapius visitauit. Cui & quodam tēpore dixit. Fili viriliter age sustinens flagella Dñi ac confortetur in eo cor tuū. ipse enim est, qui pcutit & medetur, atq; sanat; suos castigans electos, ne morti tradantur sempiternæ. Et iuuenis ait, quæ est fortitudo mea, vt hæc grauia sustineā, & patiēter agam? Et pater sanctus ait. Confide, fili, sciens quod non sunt condigna passi S Godehardus sedulus in visitandis infirmis.

psalm. 26.

Rom. 8.

2. ad Corin. c. 12. ones huius temporis ad futuram gloriam quæ reuelabitur in nobis. Et libenter gloriari velis cum Apostolo in infirmitatibus tuis, vt in te sicut in eo habitet virtus Christi. nam virtus in infirmitate perficitur. Cui infirmus ait. Peto, sancte Pater, vt Deum pro me misero suppliciter exores. At Pater sanctus, pomum in manu habens, (quod forsitan secum tulerat, aut iuxta lectum infirmi inuenerat) benedixit, & dedit infirmo dicens. Accipe fili; & manduca pomum, in nomine Iesu Christi, & si est voluntas eius, de lecto surge sanus; sin autem, maneat hæc infirmitas tibi, & patienter age, vt à Deo præmium vitæ æternæ, in quo æterna est sanitas, valeas promereri. Comedit ille, & surrexit sanus laudans Deum.

DE IUVENE SVBMERSO MERITIS

Sancti Godehardi resuscitato.

Eccl. 41.
Psalm. 33.
Mater filio defuncto optat Ecclesia Sacramenta.
Iuuenis resuscitatus post accepta

IVVENIS quidam de castro Stanwenborch in Bauaria prope Danubium fluuium pertransire volens, procellis nauem subuertētibus, mergitur in flumen; vbi plus quam tribus horis remansit incognitus, tandem corpus exanime ad litus eijcitur, & mortuus ad domum parentum deportatur. Lacrymantur proximi, & gemunt affines ob mortem tam subitam iuuenis tam famosi. Sanctus autem Abbas Godehardus casu transiens locum illum, & audiens voces vlulantium, ait: *O mors quam amara est memoria tua homini, quam subito & inopinatè extinguis; quæ & peccatoribus es pessima, iustis autem nimis desiderabilis atque pretiosa.* Cum autem hæc, & his familia diceret, venit mater misera iuuenis; & ad pedes procidit viri sancti, dicens. Domine, si quid potes apud Deum, misere mei, & resuscita filium meum. Cui sanctus Pater; crede mihi mulier (vt verum est & experientia docet quotidiana) omnes subiaccemus mortis imperio, ideoque Beati mortui qui in Domino moriuntur. Mors enim omnes, qui in mundo viuunt, non vno, sed quasi mille modis sternit. Beatus qui vigilat, & in aduentu præmunitur. Et iterum mulier, ait, voce lacrymosa. En filius meus vnicus & dilectus, in flumine suffocatus interiit subito; huic timeo damnationē, quia mundanus erat nimis. Rogo igitur, pie Pater, si quid potes apud Deum, resuscita filium meum; vt tantum sua confiteatur delicta, & sanctis Ecclesiæ Sacramentis muniatur, & post, si Deo placeat, in pace, feliciter, requiescat. Cui vir sanctus, Saluatoris vtens verbis, ait. O mulier magna est fides tua fiat tibi sicut petijsti. Et transiens cum ea ad cadauer in libitina iacens, & tenens manum eius dixit. Adolescens tibi dico surge, & iuuenis surrexit incolumis atque sanus; & sanctum virum petijt, vt causa Dei, confessionem eius

eius audiret, & pro peccatis suis sibi iniungeret pœnitentiam salutarem, & annuit Sanctus Pater petitioni eius, & audita confessione eius, sacris Ecclesiæ Sacramentis eum præmuniuit. Quo facto, iuuenis ait, iube me sancte Pater nunc iterum in pace quiescere; quod mundum nimis horreo, qui suos amatores mittit in gehennam, cuius pœnam grauissimam ex parte sum expertus. & vir Dei ait, Dormi, fili mi, & quiete feliciter in pace Iesu Christi, & ille respondit Amen. Et inclinato capite, in gratia Dei feliciter obdormiuit. Felix autem mater eius, his auditis & cognitis, semota prorsus omni tristitia, cum gaudio corpus filij Ecclesiastico more tradidit sepulturæ, ac Deo, deuotione, quanta potuit, animam ipsius lætissimè commendauit.

*Sacramen-
ta iterum
moritur.*

DE MULIERE IN PARTU LABORANTE, & orationibus Sancti, à dolore partus liberata.

SANCTVS Pater Godehardus, dum in cella sua post Vigilias matutinas orationis causa resideret, contigit, vt quædam mulier habitans in confinibus Monasterij partu laborando cruciaretur; cui compatiens vir sanctus, terræ procumbens orationi se dedit dicēs. O Domine Deus Omnipotens, adiuua plasma tuum, miserere filiæ Euzæ in matris suæ maledicto laborante. Et illico, modo quodam inopinato mulier conticuit; quia peperit filium; quæ postea obdormiens, ei reuelatum est, quod precibus S. Godehardi à dolore partus sit liberata. quæ gratias egit Deo, qui eam sancti viri meritis tam clementer visitauit; filium autem suum Godehardum vocari fecit, & in puerili ætate, eum tradidit sancto viro regularibus disciplinis imbuendum. Hac igitur de causa mulieres regionis illius in dolore partus S. Godehardi patrociniū consueuerunt inuocare, & multæ petitionis suæ sentiebant effectum adoptatum.

S. Godehardus partus laborantibus opitulatur.

DE QVODAM, QVEM IN VIA SOCIVM habebat, qui cadens crus fregit, sed sanctus vir subito eum sanauit.

CVM S. Godehardus pro negotio forsitan sui Monasterij ad Romanā iret curiam, habens aliquos de suis Monachis secū in suo comitatu, inter quos quidā cæteris senior Erkēfrid⁹ nomine incautè pcedens, dum montem, qui Godehardi dicitur, ascēderet, equus cum eo cecidit, & crus eius dextrum ex toto confregit. Qui gemens

mens cum lacrymis, ait, contra sanctum Dei murmurando, vt quid, pater, me duxisti ad montis istius præcipitium, vt me interficeres. Cui sanctus Pater, ait. Scio, fili mi dilecte, quod inuitè mecum iter hoc cæpisti; & intra te ipsum, murmurando, mihi detraxisti. Ideo nunc reddita est tibi merces tua. Pænitere igitur & ora Deum, vt dimittat tibi offensam hanc, vt saneris. Qui, ait, adiuua pater infirmitatem meam, & remitte mihi quod deliqui contra te: & cruciet me flagellum Dei, quantum libet. Vir autem Dei, audita eius deuotione, tetigit confractum os cruris eius, & ait. *Sanct te frater Dominus Iesus Christus: & tu, in nomine eius surge, vt ambulemus. Qui surrexit ex toto sanus, & vltra profectus cum eo. Idem postmodum secutus est eum Hildeneshem, & mansit apud eum, vsque ad diem mortis suæ.*

**DE MULIERE CÆCA, QUAM IPSE
illuminauit cum Deo.**

CONTIGIT quadam vice, vt S. Godehardus pertrāsiret oppidum Strawigen diœcesis Ratisbonensis; & obuiauit ei quædam cæca mulier mendica ostiatim quærens panem, quæ forsan equorum nitēbatur declinare strepitum, & in lapide, lædens pedem, cecidit grauitè nimis. Sanctus autem Godehardus, hoc viso subito descendit de equo, & accurrens, amplexando eam releuauit & quantum potuit luti sorditiem de mantello mulierculæ terisit diligenter; & ait, quare ceci disti mater? & illa dixit. Cæca sum, amice; & ideo offendicula viarum cauere non valeo, nec possum deuitare. Sanctus autem pater sibi ex corde compatiens, ait; ô mi Deus meus, quot sunt in terra conuitia & grauamina tui plasmatis. bene ergo dicitur. *Væ, væ, væ habitantibus in terra.* Et cum dixisset, *lutum cum spūto miscuit*, more nostri Saluatoris, & *liniuit oculos eius dicens.* O domine Iesu Christe, qui in conspectu discipulorum tuorum lutum ex spūto fecisti, liniuisti que oculos cæci cuiusdam, & vidit; illumina etiam oculos huius pauperculæ tuæ, vt confiteatur nomini tuo, & glorie tur in prædigna laude tua. His sic actis, & dictis, mulier cæpit sanctum virum intueri; cecidit que ad pedes eius dicens. *Viderunt oculi mei salutare Dei & prona osculabatur pedes eius; & iuit ad propria; laudans Deum pro virtutibus & meritis sancti viri.*

**DE OBSESSA SANATA, MERITIS
sancti Godehardi.**

IN ciuitate Ratisbona, quodam tempore S. Godehardus morabatur pro negotio forsan sui monasterij: vbi quædam obsessa à dæmonio

monio ad eum ducebatur, vt sanaretur ab eo. Quam vir Dei inspiciens, ait; responde mihi immunde Spiritus ad ea, quæ à te quæro. Quid hic agis in creatura Dei? At Dæmon ait, pleno iure est anima ipsius mea; quod incantatrix est, & per eam multas animas lucratus sum. Et ait vir sanctus; quare ppter incantationem tua est? Et Dæmō ait, nonne legisti quia dominus Pithones, diuinos, & incantatores iussit exterminari: quid enim tales faciunt, nisi quod mihi meisque principibus deseruiunt, Idololatræ enim sunt. vix etiam aliquos tanto iure possidere possumus, quanto huiusmodi vitijs irretitos. Nunquid ignoras, quod inter mille incantatrices aut diuinos, vix vna inuenitur, quæ vel qui, velit hoc vitium confiteri, sic enim ora ipsorum claudimus, vt de talibus loqui nihil valeant quouis modo. Et, ait vir sanctus. Scio, quia magna est malitia tua & tuorum similibus; nec tamen dubito, quod maior bonitas Dei est & clementia. Ergo, immunde Spiritus, da honorē Deo, & recede ab hac creatura eius, vt redeat ad gratiam, quam tu ab ea abstulisti. Et Dæmon, ait, cur me in tantam agis violentiam? quid feci tibi? aut quid habes contra me? Et ille ait, audi proterue & immunde Spiritus. In illa æterna patria, de qua tu superbiens cecidisti, tanta mihi erit lætitia de bono communi, vt de meo proprio: imo & multo maior. Et ideo hic dolere conuenit de malo alieno multo fortius, quam de malo proprio. Per hoc enim vitam æternam promerebor. habeo ergo contra te iustam causam, quod minus iustè possides, & punis sororē meam, plasma Dei creatoris tui. Non enim vt asseris, ago tibi violentiam, sed pro gloria Dei & amore plasmatis eius, pro quo, vnigenitus eius sanguinem suum fundens, amarissimam mortem sustinuit, contra te pugil, sed victor gloriosus. Ergo, tibi præcipio, superbe & immunde Spiritus, in nomine Ies v Christi recede ab ea; & non præsumas ammodò creaturam Dei molestare. Et sic Spiritus ille malignus abcessit: & mulier, vt mortua cecidit. Sed vir sanctus subitò eā erexit: erecta verò publicè vitium incantationis, quod dudum multoties perfecerat, cum lacrymis est confessa; quam & vir sanctus absoluit virtute passionis Ies v Christi.

Sana crimen suum cur non faciantur.

Magis dolendum de malo alieno quam proprio.

DE PVERO MULTUM HEBETE, quem oratione sua docilem fecit.

IN ciuitate Parauia erat quidam ciuis diues valde, qui habuit filium, quem tenerrimè dilexit; qui puer adeo hebes erat, vt in tribus annis non potuit efficere, vt disceret minus alphabetum. Vnde pater eius sanctum Godehardum adiit, retulitque

ei duritiam cordis filij sui, petens obnixius, vt pro eo suppliciter ora-
re dignetur; quatenus Deus omnipotens eum illuminare dignaretur.
Sanctus vero Godehardus, vocato ad se puero, super eum legit,
quæ sequuntur. Omnis sapientia à domino Deo est, cum collecta,
Deus qui per coæternā tibi sapientiam, hominem cum non esset cō-
didisti, &c. & addidit. Vade fili; & ille magistrorū optimus, qui sub-
ito docuit Apostolos, te instruat, & in via recta ad agnitionem perdu-
cat clariorem. Qui puer ita mutatus est, vt in breui tempore omnes
suos consanguineos, & omnes sibi coætaneos, imo seniores atq; do-
ctiores se, sapiētiae plenitudine anteciret; qui postea ppter intellect⁹
& sapientiae profunditatē, in Episcopū Patauiensem est electus atq;
ordinatus; vnde sibi & subditis pro animarum salute instantissime
laborauit. Sequens miraculum factum est, cum esset Episcopus.

DE MORTUIS, QUI AD PRÆCEPTVM

*sancti Præsulis surrexerunt de sepulchris, exeuntes de Ecclesia, quia ex-
communicati, quod viui facere noluerunt.*

ACCIDIT, vt sanctus Præsul Godehardus, quosdam de suis sub-
ditis, ob eorum rebellionem, post monitiones consuetas exco-
municaret; quorum aliqui, malitiæ suæ veneno excitati, ipso cele-
brante, Ecclesiam intrauerunt arroganter & proteruē. Quo cogno-
rito, se diuertit ab altari dicens, Præcipio vobis omnibus, qui estis ex-
communicati, in virtute Spiritus sancti, & sanctæ obedientiæ, vt ex-
eatis de Ecclesia. Rebelles autem & excommunicati hoc præceptū
non curantes, perstiterunt, remanentes in Ecclesia. Sed quidam de
mortuis, qui multis annis quieuerant in monumentis, qui & forsan,
ignorantibus eis, qui eos sepelierunt in excommunicatione sepulti
fuerant, surrexerunt, & de Ecclesia exierunt. Quod videntes illi re-
belles, erubuerunt; & post mortuos exierunt. Sanctus autem Præsul,
finita missa, ad eos exiens dixit. Audite rebelles, & increduli; & vide-
te iustum Dei iudicium contra vos. Ecce mortui Deo in suo vicario
obediunt, vos autē superbo referti spiritu, obedire contēpsistis. Sur-
gent igitur mortui isti contra vos in iudicio, & sententiā damnatio-
nis allegabunt contra vos, nisi plenā & condignam pænitentiam e-
geritis. Et, his dictis, cōuertit se ad mortuos dicens. Ego vos, frat. & s,
auctoritate Domini nostri IESV Christi, absoluo à sentētia excom-
municationis, qua huc vsq; fueratis inodati, in nomine Patris & Fi-
lij & Spiritus sancti, Amen. Ite, reuertimini ad loca vestra, & in pace
requiescite, aduentum iudicis præstolantes. Mortui autem, inclina-
tis capitibus, & iunctis manibus, quasi gratias agentes ad loca sua
remeauerunt, & quieuerunt.